

ROK-B 1 niedziela wielkiego postu

Mk 1, 12-15

Duch wyprowadził Jezusa na pustynię. Czterdzieści dni przebywał na pustyni, kuszony przez szatana. Żył tam wśród zwierząt, aniołowie zaś Mu usługiwali. Po uwięzieniu Jana przyszedł Jezus do Galilei i głosił Ewangelię Bożą. Mówił: „Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię.

1 Nawracać się i doświadczać Bożego miłosierdzia

Słowami *Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię* Jezus rozpoczął swoją publiczną działalność. Wypowiedział te słowa - jak słyszeliśmy w Ewangelii - po kuszeniu przez złego ducha na pustyni. Chrystus chce nam powiedzieć, że zły duch również i nas chce oderwać od wiary w Boga, chce wyrwać z naszych serc i umysłów Słowo Boże. Wielu współczesnych, niestety, ulega pokusom, szukając zado wolenia i uznania tylko w ziemskim szczęściu. Ulegają żądzy bogactwa i władzy. Odwracają się od Boga. Jezus, który nie uległ wielorakim pokusom szatana, przypomina nam o tym, że do godziwego życia ludzkiego potrzeba nie tylko chleba, ale i Słowa Bożego.

Pismo Święte mówi do nas wszystkich: *Nawróćcie się do Boga waszego. On jest laskawy i miłosierny* (Jl 2, 13). On nam wybacza i ubogaca nas dobrymi wskazaniem na drogę życia nie tylko doczesnego, ale i wiecznego. Nie bójmy się więc zbliżać się do Boga, On bowiem jest bogaty w miłosierdzie. Bóg Ojciec w „zazdrosnej” miłości o człowieka (Iz 9, 6) posłał swego Syna, by Ten był na ziemi Emmanuelem, to znaczy *Bogiem z nami*, by szukał człowieka, ratował go i chronił. Święty Łukasz zanotował w swojej Ewangelii: *Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawiać to, co zginęło* (Łk 19, 10). Chrystus zniża się do człowieka grzesznego, nawet takiego, którego inni chcieli przekreślić i wyłączyć ze swego grona, nie widząc dla niego miłosierdzia i przebaczenia. Chrystus przyszedł nie tylko do dobrze się mających, ale również do chorych i grzesznych. Zawsze z otwartym sercem, z delikatnością, przebacza tym, którzy naruszyli przymierze z Bogiem. Dostrzegając ich otwartość na przyjęcie Słowa Bożego, ich gotowość do przemiany serc, przebacza i błogosławi im na drogę życia według Ewangelii.

Nie bójmy się wchodzić na drogę nawrócenia. Bóg przecież jest bogaty w miłosierdzie. Przez posługę Kościoła, przez sakrament pokuty, pragnie nas przygarnąć do siebie. Proszę ludzi cierpiących i chorych by swe cierpienia ofiarowali w intencji nawrócenia i pokuty. W Środę Popielcową, rozpoczynając liturgię, modliliśmy się słowami antyfony: *Panie, Ty wszystkim okazujesz miłosierdzie, aby mogli się nawrócić, przebaczasz im, bo Ty jesteś Panem, Bogiem naszym*. Niech te słowa będą dla nas zachętą do podjęcia programu nawrócenia w naszym życiu.